

Missatge institucional del president de la Generalitat amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya

Benvolgudes i benvolguts compatriotes,

Celebrem la Diada Nacional d'enguany immersos en un clima de dificultats econòmiques i socials creixents, amb una duresa gairebé sense precedents des de la recuperació de la democràcia i de l'autogovern, fa més de trenta anys. La crisi que patim, i que colpeja molts conciutadans nostres, sovint de manera punyent, es fa llarga i és més profunda del que es podia preveure. Són situacions que no agraden a ningú, amb les quals ningú es pot sentir comfortable, i que en la mesura que no es trien sinó que te les trobes només deixen un camí: fer-hi front i plantar cara. I deixar clar que per dura i llarga que sigui l'època d'adversitat que ens toca viure, li donarem la volta, la superarem i la deixarem enrere.

I recordarem, tant de bo durant generacions, les causes i errors que ens hi varen portar i les lliçons que n'estem aprenent.

El present que estem vivint ens posa constantment a prova, tant individualment com col·lectivament. Com a persones i com a poble. Posa a prova la nostra resistència, el nostre esperit de superació, la

nostra imaginació, la nostra creativitat, la nostra empenta, el nostre model econòmic, el nostre model d'estat del benestar, la nostra generositat, el nostre sentit del bé comú i el nostre patriotisme. Tot això està a prova, i no és pas poca cosa.

Quan la llosa que tenim a sobre pesa tant, podem caure en el fatalisme o en la desesperança. És humà, però no ens convé. Cal lluitar, aferrissadament i sense treva, contra qualsevol sentiment de desànim o de defalliment que es pugui instal·lar en la nostra societat.

Per aconseguir-ho, us proposo tres mirades diferents, i complementàries.

La primera, cap enrere, cap a la nostra història. Veureu que malgrat algunes derrotes, que en algun moment podien semblar definitives, Catalunya mai no va ser, ni es va comportar, com un poble vençut. En els viaranyos de la nostra història hi trobareu sempre motius d'esperança.

La segona mirada és cap al nostre costat, cap al que ens envolta, cap al present. Veureu molts exemples de persones, de col·lectius i d'entitats que actuen amb gran generositat, amb un altíssim sentit del deure i de la responsabilitat, que fan coses, que ajuden, que es mouen, que es mobilitzen per tota mena de causes nobles; en totes aquestes persones,

que sortosament es compten per milers i milers, hi trobareu també motius d'esperança.

La tercera mirada és cap endavant, cap al futur. Mai com ara Catalunya havia estat tan a prop en la seva aspiració i el seu anhel de plenitud nacional. Cada dia que passa més i més catalanes i catalans s'incorporen al sentiment i al concepte que és a nosaltres, els set milions i mig de persones que configurem la Catalunya d'avui, a qui ens correspon decidir lliurement el nostre futur com a poble i com a nació. També aquest és un sòlid motiu d'esperança.

La transició nacional que la societat catalana està duent a terme té un primer objectiu amplament aglutinador i compartit: el pacte fiscal. El passat mes de juliol, el nostre Parlament va aprovar per folgada majoria la proposta a defensar en les properes setmanes. Així ho farem. És urgent, just i necessari.

El pacte fiscal és l'exemple més evident i socialment més transversal d'aquesta transició nacional. Catalunya té prou energia interna per viure millor del que viu. Produïm prou recursos i prou riquesa per viure millor del que vivim. No hi ha batalla més urgent ni repte més important que la sobirania fiscal del nostre país. I més en aquests moments.

En els darrers temps ha quedat definitivament clar que les legítimes aspiracions nacionals de Catalunya són indestriables del benestar dels seus ciutadans. És per això que la sobirania fiscal és alhora un acte d’afirmació nacional i un acte d’afirmació social, en la mesura que els principals perjudicats pel fet de no tenir-la són les persones individuals i concretes, amb noms i cognoms. Aspirem a més com a nació perquè aspirem a més com a societat, i a l’inrevés.

La falsa contraposició entre les aspiracions nacionals de Catalunya i el benestar dels seus ciutadans ha quedat en evidència. No aspirem a més en unes coses i a menys en unes altres: aspirem a més i prou, perquè volem ser una societat europea com qualsevol altra. La plenitud nacional de Catalunya i el benestar i la cohesió dels seus ciutadans no són elements contradictoris, sinó tot el contrari.

Són temps de decisions difícils. Moltes de les que s’han de prendre no són precisament agradables. Ens movem entre les incerteses i debilitats del projecte europeu, i de l’euro, i la manca de visió i de sentit d’Estat que impera a Espanya, i que impedeix sumar esforços en un moment en el qual aquesta suma esdevé tan decisiva. Europa no acaba de trobar el seu camí, i Espanya s’entesta a desfer el seu. Catalunya es mou enmig d’aquest escenari que no controlem, però que ens condiciona en el dia a dia. Si volem mantenir-nos dempeus enmig d’aquestes fortes turbulències, i no perdre el rumb, el nostre país ha de navegar sabent

que quan l'aigua inunda el vaixell cal treure-la com sigui, si pot ser amb l'esforç de tothom, a canvi de seguir flotant i de poder arribar a bon port, un cop superada la tempesta.

Precisament perquè hem d'estar traient aigua del vaixell de manera constant, demano no només comprensió, sinó compromís i implicació a tothom. La demano, però sobretot l'agraeixo, perquè sóc plenament conscient que gràcies a la tasca de moltes persones sovint anònimes, Catalunya fa front a les dificultats amb gran dignitat i notable eficàcia. No puc, encara, anunciar que li hem donat la volta a la situació, perquè no vull trair la veritat ni enganyar o enganyar-nos. Però segueixo mantenint una fe indestructible en què ens en sortirem, enfortits i amb uns valors més fermes i més sans com a persones i com a poble.

Desitjo de tot cor que tingueu una bona Diada Nacional. D'afirmació i de mobilització, sempre presidits pel civisme i pel respecte a les idees dels altres, encara que no les compartim.

Demà molts compatriotes us manifestareu a Barcelona. El meu cor serà amb vosaltres. El meu esperit i el meu compromís, també. A mi, com a President de Catalunya, em correspon un rol més institucional, sumant afinitats, aglutinant voluntats, preservant sempre que es pugui la unitat del poble català. Tanmateix, encara que sigui en silenci, sapigueu que el vostre clam és el meu, que la vostra veu és la meva, que els vostres

anhels són els meus. Perquè en definitiva, siguin veus pel pacte fiscal, per l'estat propi, pel respecte que mereixem com a nació pacífica i democràtica que som, o per la nostra dignitat, són totes veus que s'alcen en la mateixa direcció: més justícia i més llibertat per a Catalunya!

Cadascú decidirà com vol participar en la Diada. Sigui en els actes institucionals, en els de mobilització al carrer o des d'altres llocs, fem-ho sempre amb esperit de suma, sabent que som i serem observats, deixant sentir la nostra veu, serena i clara, i exhibint i proclamant la fermesa de les nostres conviccions, del nostre compromís i de la nostra estima per Catalunya.

Visca Catalunya!